
THO BUÌ MINH QUỐC

Bài Thơ Tháng Tám

Các anh – những người Tháng Tám
Các anh đâu rồi? Thấm mệt rồi chẳng?
Các anh nghĩ gì sau nếp nhăn vầng trán
“Thế sự du du...” thật giả nhập nhằng!...
Có lẽ nào? Có lẽ nào? Lịch sử
Lại như con thò lò trong ván bài quỷ dữ
Máu nhân dân tuôn chảy đúc ngai vàng
Bạo chúa ngồi lem lém tụng nhân dân?
Oi em gái Trường Sơn mười tám tuổi
Cùng đồng đội đêm nao truy điệu sống cho mình
Và cứ thế dấn thân vào lửa dội
Em nghĩ gì sau cặp mắt kiên trinh?
Em nghĩ tới tương lai tươi thắm ngọt lành?
Tương lai ấy bây giờ tôi sống dở
Quay mặt vào đâu cũng phải ghim cơn mưa
Cả một thời đều cáng đã lên ngôi
Tôi bước đi trên đất nước nghẹn lời
Các anh đâu rồi
Những người Tháng Tám?
Chẳng nhẽ khoanh tay nhìn tấn trò bội phản
Dân tộc này bị vỡ nợ Tự Do?
Dân tộc từng sống chết chẳng so đo
Quyết không làm nô lệ
Sao hôm nay Người đàn cam chịu thế
Mặc thân phận mình dưới ách tà gian
“Việt Nam bao năm rông rên xiết lằm than...”
Câu hát cũ lòng tôi rỉ máu
Kìa em gái Trường Sơn hiện hồn về nhìn tôi đau đau
Tháng tám ơi! Tháng Tám nước non mình
Tôi lại đi, lằm lũi cuộc hành trình
Chỉ có thể thôi! Thơ
Với cường quyền
Đối mặt
Sống trong tôi là triệu người đã khuất
Đang thét đòi món nợ: Tự Do!

(19-8-1994)

Cay Đẳng Thay

Cái guồng máy nhục mạ con người
Mang bộ mặt hiền lành của người cuốc đất
Ừ lì quay
Quay
Thao thao bài đạo đức
Liệu mấy ai còn ngây?
Cay đẳng thay
Mĩa mai thay
Trộn tuổi xuân ta hiến dâng cuồng nhiệt
Lại đúc nên chính cỗ máy này.

Có Khi Nào

Có khi nào trên đường đời tấp nập
Ta vô tình đã đi lướt qua nhau
Bước lơ đãng chẳng ngờ đang để mất
Một tâm hồn ta đợi đã từ lâu

Không Mẹ Ơi

Dẫu biết rằng đành phải quen mà sống
Quen những mặt trơ li những miệng trơn lu
Quen dùng tin yêu quen dùng mơ mộng
Quen giả ngu giả điếc giả mù
Quen cả bùn nhớp tận sắc trời thu
Đêm ngào ngạt nẻo tường vi bỗng âm âm chó sủa
Và bạn bè văn chương một thuở
Đứa nhơn nhơn vác bút đi bồi
Thằng vênh vang chức tước ăn chơi
Thằng lon ton kiêm nghề mật vụ
Tất cả
Tất cả mọi điều
Có thể đành quen
Duy một điều không thể nào quen
Không thể nào quen nhìn lưng còng của mẹ
Dẫu con biết nghìn năm mẹ đã còng như thế
Còng đến đáy ruộng đồng
Còng mắt con mắt cháu mắt chồng
Để vẫn hoàn còng đứng ngồi rón rén
Mắt mờ đục miệng phào móm mém
“Nhờ ơn trên, nhớ ơn trên...”
Không, mẹ ơi, con không thể nào quen!

Mẹ Đi Chọn Mặt Gửi Vàng

Chọn mặt nào mà gửi?

Này có phải mặt này từ hằm mẹ trôi lên?

Mẹ nhìn mãi nét mờ nét tỏ.

Mẹ nhìn suốt những mặt con đầy tớ,

Mặt đứa nào cũng béo tốt phương phi,

Cầm cuốc một đời, cầm bút bỗng vân vi.

Chọn mặt nào mà gửi?

Chọn mặt nào cho máu mình đỡ tủi?

Đà Lạt, 7-7-1992

Mẹ Ngẩn Ngơ Đi...

Những đứa con xưa mẹ nuôi giấu dưới hầm

Nay đua nhau xây nhà bạc tỉ

Và tuyên bố xanh rờn:

Gia tài xin của mẹ

Mẹ ngẩn ngơ đi đầu trời cuối bể:

- Có ai tầm chiếc cước mòn?

- Có ai tầm chiếc cước mòn?

- Có ai?

Có ai?

Này chiếc cước mòn

Ta đổi ngàn vàng che mặt cho con.

Một Thoáng Phố Phường

(Dùi cui vung dọc phố)
Mẹ già táo tác gánh rau
Chân run té nhào giữa lộ
Còi hú, mẹ ơi dậy mau
Cho rộng đường xe “đầy tớ”.

*

(Gửi một nhà thơ đàn anh)
Tưởng bạn nghìn dặm thơ
Hóa vòng vo nhảy nhót
Trong cái lồng rất to
Tự đan bằng tiếng hát.
1997

Óc Tim Này Chẳng Ai Cho

Một đời, một cõi nhân sinh
Thẳng lưng dẫu chạm thiên đình chẳng sao
Bùn nhơ tự chín tầng cao
Ngẩng đầu là thấy thiên tào mặt mo
Óc tim này chẳng ai cho
Thong dong mà sống tự do tự mình.

1997

Phản Chiến

Chúng đưa con du học nước ngoài
Rúc kín lâu đài du hý trên ngai
Hãy cảnh giác!
Bọn mặt bụi dẻo mồm
Thời nào chẳng nhân danh Tổ quốc
Cao giọng hùng hồn không tiếc máu xương
Máu xương lầy đỏ nghiệp đế vương
Hãy cảnh giác!
Sau chiến tranh chúng lại chiến tranh
Cuộc chiến tranh một phía
Người sống sót trở về oằn lưng sưu thuế
Chúng lấy máu đúc vàng
Độc quyền ngự trị nghênh ngang
Độc quyền nghĩ
Độc quyền nói
Độc quyền ráo rọi
Dân đen chỉ một quyền được ...đói
Và thêm nữa là quyền sợ hãi
Triền miên...
Hãy cảnh giác!
Dân đen
Cảnh giác!
Lòng ta yêu vô cùng Tổ quốc
Chúng luôn moi làm bầy đánh lừa
Sập lại chính đời ta
Đến con cháu ta
Vào kiếp chó
Canh túi vàng chúng nó.

Đà Lạt, 4-4-2003

Thơ Dân

Kính dâng anh linh các liệt sĩ
Vi Tổ Quốc đã bỏ mình trong lòng đất lòng biển
Hoàng Sa Trường Sa

Tôi ngược mắt vọng trời
Trời rụng máu
Hoàng Sa
Trường Sa

Tôi cúi đầu tìm đất
Đất ứa lệ
Hoàng Sa
Trường Sa

Tôi vây giữa ngàn thông ngàn hoa
Gốc thông nào cũng khắc
Hoàng Sa
Trường Sa
Cánh hoa nào cũng nhắc
Hoàng Sa
Trường Sa

Kìa vạt hiện ngọc ngà
Người mẫu
Em lớn từ lệ máu
Hoàng Sa
Trường Sa

Ê a bên thềm miệng sữa ê a
Vỗ lòng tôi tựa sóng
Hoàng Sa
Trường Sa

Sục nghe xuân gõ cửa mọi nhà
Âm âm
Rền
Hoàng Sa
Trường Sa.

Thơ Vụt Hiện Trong Phòng Thẩm Vấn

(Tặng Vũ Thư Hiền, Hà Sĩ Phu, Tiêu Dao Bảo Cự)

Xuân hỏn hẻn ngực đòi cỏ thắm
Đà Lạt dậy mùa hoa
Anh nghiêng răng trong phòng thẩm vấn
Giữa ban ngày mà ngập đêm đen.

Những câu hỏi làm anh lộn mửa
- Bài thơ này anh gửi cho ai?
- Ai gửi cho anh bài này bài nọ?
Trái tim thơ muốn nổ chuỗi cười dài!...

Thật dễ quá đầu môi yêu Tổ Quốc
Đây tình yêu như máu cuộn không lời
Người quằn quại người nát thây lằm đất
Vẫn người đi, người tiếp mãi bên người.

Tổ Quốc hơi tình chi đau đón vậ
Con yêu người, ngực tối nuốt trời xanh
Ôi Tổ Quốc vào tay quỉ dữ
Tiếng hát tự do uất nghẹn khắp thân mình.

Con đối diện những tia nhìn cú vọ
Cả một thời xung trận lại trào sôi
Đôi cánh thơ vẫy vùng trong bão tố
Tiếng hát tự do trong biếc mãi dâng đời.

Xuân Hè 97

Từ Phút Ấy

Tổ quốc ta giặc giày xéo điên cuồng
Mạ bế ta đi suốt những nẻo đường lạnh đói
Khúc hát ru ta là khúc hát căm hờn.

Miền Bắc tự do. Tôi là em thiếu niên cấp sách đến trường.
Một ngôi trường xinh xắn giuời hàng dương
Mà anh Giót anh Đạn khi ngã xuống
Thấy hiện ra như cả một thiên đường.

Tôi đã được nuôi dạy trong bình yên hạnh phúc
Những năm tháng đất nước chẳng bình yên
Miền Nam miền Nam, bao đồng chí đồng bào đang ngã gục...
Tiếng súng bên trời đau nhói con tim

Tiếng súng bên trời rụng tôi dậy trong đêm
Rồi sẽ có ngày các con tôi chúng hỏi:
Tuổi trẻ của cha đã sống thế nào?

Tôi không thể quay đầu nói dối
Mặt cầu an vờ dây đất chiến hào.

Hôm nay tôi nhìn đâu cũng gặp cái nhìn của Trời
Cám ơn anh, cám ơn anh, chính phút cuối cùng...
Hạnh phúc thay khi nhìn mắt những anh hùng
Ta được thấy lòng mình không bối rối!

10-1964